

[Norlev.]

for at være —, maa han tage Konsekvensen af sit Standpunkt og sige, at naar den fastsatte Sterlingkurs er rigtig, kan vi heller ikke lave en Tilskudspolitik for Landbruget; saa er Sterlingkursen nemlig ikke rigtig. Skal Landbruget have Tilskud til sin Eksport, er det en Fordømmelse af den nuværende Sterlingkurs, og det vilde glæde mig, om det ærede Medlem Hr. Christmas Møller og Det konservative Folkeparti her for en Gangs Skyld vilde føre en fornuftig Politik paa Linie med Retsforbundet. Det vil altid glæde os, naar andre bliver fornuftige.

Den Tilskudspolitik, man med et smukt Navn kalder Planøkonomi, beror efter min Formening paa noget, som man godt kunde kalde en sygelig Mentalitet, en Tvangstanke, en Illusion, der faar Mennesker til at tro, at det er dejligt og fordelagtigt at faa Tilskud af Staten, uden at de tænker paa, at de selv maa betale dette Tilskud. Det maa de jo altid, og det vil ogsaa blive Tilfældet her. Lad os som Eksempel tænke paa det eventuelle Tilskud til Nedsættelsen af Prisen paa Hjemmemarkedets Produkter. Det er da indlysende, at hvis man vil tage Pengene til dette Tilskud igennem indirekte Skatter, saa kan alle og enhver se, at Folk selv maa betale den Prisnedsættelse, de faar. Derfor maa det være givet, at Pengene kun kan tages i Form af direkte Skatter. Saa er der ganske vist en hel Del Mennesker, navnlig blandt de besiddelsesløse, som mener, at det er de velhavende, der betaler Pengene, men det er en Illusion, thi Forholdet er det, at direkte Skatter altid kan overvælttes paa Produktionen, paa Varepriserne i de Erhverv, hvis Priser ikke bestemmes af Udlandets Konkurrence. Derfor vil en direkte Beskatning med det Formaal at skaffe Penge til Nedsættelse af Hjemmemarkedets Priser nok blive udredet af Velhaverne, men vil i Virkeligheden blive betalt først og fremmest af Landbruget selv, som ikke kan overvælte den, og dernæst af Arbejdere og fastlønnede Folk. Det er heldigvis ogsaa saadan, naar man taler med „the man in the street“, som det hedder paa Engelsk, Manden fra Gaden, at han siger, at det i Virkeligheden er Bluff, dette med, at vi skal have Tilskud, for vi maa selv betale det.

Det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen sagde meget rigtigt, at hver enkelt Befolkningsklasse søger at opnaa Dækning for den indtraadte Prisstigning. Man kan med nogen Ret sige, at her er Forholdet mellem Løn og Priser det samme, som naar Drengene springer Buk og stadig løber fremefter, idet

han, der har sprunget, stiller sig i Positur og lader den næste springe. Saadan springer Priserne og Lønnen stadig Buk over hinanden og kommer længere og længere frem mod Inflationen. Det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen var ogsaa klar over, at det var galt, men det forekommer mig, at det, som det ærede Medlem bebudede som et Middel derimod, var noget i Retning af en Tryllekunst. Vi skulde ikke have højere Priser og heller ikke højere Skatter, og jeg er meget spændt paa at se, hvad det ærede Medlem haler op af Hatten, naar det kommer til Stykket, for det forekommer mig at være temmelig umuligt at klare Spørgsmaalet paa denne Maade.

Tilskudspolitikken har den kedelige Egenskab, at den tilslører en ganske vist meget ubehagelig Kendsgerning, nemlig den, at vi er fattige. Efter min Mening er noget af det mest nødvendige i Øjeblikket for at føre en sund Politik det, at vi indrømmer, at vi er blevet fattige under Krigen, saadan at vi hører op med denne Springen Buk-Politik, der nødvendigvis maa ende i Inflationen. Derfor kan jeg ikke se rettere, end at det, som vi alle sammen bedst er tjent med, enten vi er besiddende eller besiddelsesløse, er, at vi paa det indenlandske Marked betaler det, som man kan kalde Puljens Pris, og det bliver vist lidt mere end den Pris, vi faar i England. Jeg kan ikke se, at det i væsentlig Grad behøver at forhøje Leveomkostningerne, for naar vi nu kan faa Margarine, maa vi virkelig benytte os af det ved at spise og bruge Margarine igen. Mig skal det ikke genere, for jeg har været Barn og ungt Menneske paa en Tid, hvor Bønderne, som producerede Smørret, alle sammen brugte Margarine til Hverdag, for de havde ikke Raad til at spise Smør, det skulde bruges til at eksportere. Vi er saa fattige i Øjeblikket, at vi bør vænne os til den Tanke, at vi skulde se at finde et Erstatningsmiddel, i hvert Fald for en Tid, saa vi kunde faa noget mere Smør at eksportere og derved kunde indføre de Varer, som er absolut nødvendige for os.

Det var meget interessant at høre det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen saa klart bryde Staven over det kommunistiske Princip: Forbrug efter Behov, altsaa Indtægt efter Behov. Det var, saa vidt jeg forstod, ganske vist kun Landbruget og Rektor Brøndsted, der ikke maatte faa Forbrug efter Behov; det ærede Medlem Hr. Aksel Larsens Partifæller maatte vist nok faa det; i det hele taget tænker man jo altid paa sin egen syge Mor. Men at tale sagligt og saa hygge sine partipolitiske Kartofler er ikke